

ΕΚ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΔΣΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΚΩΜΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
„Ο ΙΩΤΑΣ.“

(Θεοδώρου Γ. Ὁρφανίδου.)

Ἐν ὄλβῳ, δόξῃ καὶ τιμαῖς ἐνῶ ὁ Ἰώτας ἔζη,
ἤΐελησεν, (ἀφοῦ συχνὰ συνήΐσισε νὰ παίξῃ
μετὰ τῆς Μοίρας τῆς κακῆς), νὰ παίξῃ καὶ παιγνίδι
πολὺ κινδυνωδέστερον ὣν εἶχε παίξει ἤδη.

Ἄν δὲ αὐτὸ ἐκφράζηται μὲ μίαν λέξιν μόνον,
οὐχ ἤττον εἶναι ἄλυσος δυστυχιῶν καὶ στόνων·
διότι φέρει ΐλιβεροὺς καρποὺς μεταμελείας,
μεΐ' οὐς ὁ τάφος φαίνεται Ἐδέμ παρηγορίας.
Ὁ φίλος νὰ ὑπανδρευΐῃ ἤΐελησεν, ἢ μᾶλλον
νὰ καΐυπογυναικωΐῃ! Εἰς κοινωνίας σάλον
οἱ ζῶντες, ἐκλαμβάνουσι τὸν γάμον ὥς λιμένα,
καὶ πρὸς αὐτὸν ὁδεύουσι μὲ ἄρμενα σχισμένα·
διὸ ἀποκατάστασιν κοινῶς καλοῦσι τοῦτον,
καὶ δι' αὐτοῦ ΐηρεύουσι τιμὰς, βαΐμοὺς καὶ πλοῦτον.

Εξ ἄλλου δέ, οἱ ἔχοντες πρὸς γάμον ΐυγατέρας
τὰς ΐεωροῦσιν ὀνικοῦ φορτίου βαρυτέρας,
καὶ τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ τὰς ξεφορτωΐωσιν
νυχΐημερὸν συσκέπτονται. Ἀπὸ τοιαύτην δόσιν
ἀνοίας καὶ ἐγωΐσμοῦ πηγάζουν ἐν πρὸς ἓνα
τὰ ζεύγη τὰ εἰρηνικὰ καὶ τρισευτυχισμένα,
δι' ὧν παράγοντ' οἱ καλοὶ πολῖται εἰς τὰ κράτη.
Ὁ πόΐος πλούτου ἐξ ἐνός, ἐξ ἄλλου ἢ ἀπάτη
ἀπλόνουσι τὰ δίκτυα, πλὴν μὲ γελώτων ἤχον
κ' οἱ δύο συλλαμβάνουσι γαλῆν ἐκ τῶν ὀνύχων.

Ἀλλὰ ὁ Ἰώτας μας, ἀνὴρ σοφὸς, μὲ νοῦν καὶ φρένας,
μὴ θέλων τὰς ἐλπίδας του νὰ ἴδῃ ψευδομένας
καὶ πράγματος ἀκροσφαλοῦς γνωρίζων τοὺς κινδύνους,
ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τοὺς δυνατοὺς ἐκείνους,
τοὺς γνώμην ἔχοντας στερρόαν ἐπὶ σκοπῶν μεγάλων,
ἀλλ' ἐνεργοῦντας ἐν ταύτῳ ὑπὸ εὐθύνῃν ἄλλων.

Διὸ καὶ εἰς συμπόσιον πολυτελές καὶ μέγα
ἐκάλεσε τῶν φίλων του τὸ ἄλφα καὶ ὠμέγα,
συγκροτησάντων εὐθυμον καὶ ἄδολον πεντάδα.
Τουτέστι τὸν ἐν συμβουλαῖς σοφὸν Βρακιβελάδα,
Κυπρίδην τὸν ἠδυπαθῆ καὶ Τράκαν τὸν ἀστεῖον,
Κρασοπινάκαν, τὴν ψυχὴν χορῶν καὶ συμποσίων,
καὶ Ἀστακίδην τὸν φαγᾶν, ὅστις ἐν τῇ τραπέζῃ
ἤξευρε τοὺς ὀδόντας του στρατηγικῶς νὰ παίξῃ.

Εἰς κῆπον ἀνθηρότατον καὶ μεταξὺ ῥοδῶνων,
ὅπου ἀντήχουν ἄσματα πτηνῶν καὶ ἀηδόνων,
ἐστήθη τράπεζα λαμπρὰ ἀξία τοῦ Λουκούλλου,
τὴν ὄρεξιν ἐγείρουσα παντὸς κοιλιοδούλου.

Σκολόπακες, φασιανοὶ καὶ πέρδικες καὶ νῆσσαι
ἀρώματα διέχεον, ἐντέχνως σκευασθεῖσαι,
καὶ ἐβλεπες, ὥς φρούριον τὴν ἔφοδον προσμένον,
Ἰνδίας ὄρνιν εὐτραφῇ καὶ παραγεμισμένον.

Ἐδῶ ῥοφοὶ λευκόσαρκοι κ' ἐγχέλεις Κωπαῖδος,
ἐκεῖ λιπώδεις λάβρακες καὶ τρύγλαι καὶ πᾶν εἶδος
ἰχθύων καὶ θαλασσινῶν καὶ ἀστακῶν κοκκίνων,
μακρομυστάκων, ἔκειτο τὴν ἄποψιν καλλύνον.
παρέκειντο δ' ὀρεκτικὰ ὅσα ποθοῦσι πάντες,
τριχίαι Λύσσης, χοίρινοι Βερωνικοὶ ἀλλάντες,
ἐλαῖαι, αὐγοτάριχον, νωπὸν χαβιάρι, γλῶσσα,

κάππαρις, χοιρομήριον, ὀξύρυγχος, καὶ ὅσα
πρὸς δόξαν τῆς κοιλίας μας ἐν τῇ αὐτῶν σοφίᾳ
τῶν πάλαι Δειπνοσοφιστῶν ἠγνόει ἢ χορεία.
Καὶ παρὰ πίδακα φαιδρὸν οὐ τῆς τραπέζης πέραν,
ἡδονικῶς δροσίζοντα τὴν πέριξ ατμοσφαῖραν,
ὅπου τὸ κάλλος τῶν ἐπτὰ τῆς Ἰριδος χρωμάτων
ἀντηνακλᾷτο ἐφ' ἀγνῶν καὶ διαυγῶν ναμάτων,
ἔκειτο τάγμα φιαλῶν ἐν μέσῳ λευκοῦ πάγου,
παρηγορία τρυφηλῇ διψῶντος οἰσοφάγου.
Διέπρεπον δὲ μεταξὺ τοῦ τάγματος ἐκείνου
ὁ μέλας Βορδιγάλειος καὶ ὁ λευκὸς τοῦ Ῥήνου,
καὶ ὁ τῶν οἴνων ἔξοχος ἀφρώδης Καμπανίτης,
ὁ φίλος παντὸς ποιητοῦ καὶ πάσης Ἀφροδίτης.
Ἐκόσμου δὲ τὴν τράπεζαν ἐντὸς τριῶν ἀγγείων,
ἔργων τῆς Σέβρης, εὐχροα ἄνθη φυτῶν παντοίων.
Τὸ πρῶτον τούτων ἔφερεν ἐν μέσῳ γεγλυμμένον
χορὸν Ἑρώτων φαιδρωπῶν καὶ ῥοδοβολουμένων.
Τὸ δεύτερον ἐβάσταξεν ὁμάς χρυσῶν Σατύρων,
ἔστεφον δὲ τὰ χεῖλη του ἐννέα καλογήρων
εἰκόνες, φίλων τοῦ σοφοῦ Λογιόλα· καὶ τὸ τρίτον
ἐρείδετο εἰς σύμπλεγμα τριῶν γυμνῶν Χαρίτων.
Ἀφ' ἐνὸς δ' ἄκρου ἤστραπτε μέχρι σχεδὸν τοῦ ἄλλου
ἡ τράπεζα ἐκ πλησμονῆς ἀργύρου καὶ κρυστάλλου·
χιβάδες δὲ χρυσόπλαστοι ἐξέΐετον ὀπώρας,
ῥοδάκινα καὶ σταφυλὰς καὶ ἄπια τῆς ὥρας.

Εἰς τὴν τοιαύτην τράπεζαν ἐκάθησαν οἱ φίλοι,
ὀξεῖς ὀδόντας σείοντες καὶ σιωπῶντα χεῖλη·
κ' εἰς ταύτην, ἀφοῦ ἔμετρησε τὸ πλάτος τῆς καὶ μῆκος,
ὁ Ἀστακίδης ὤρμησεν ὥς πεινασμένος λύκος.

Τὰ πάντα περιέβαλε τὸ ἄπληστόν του ὄμμα,
τὰ πάντα ἐδοκίμαζε μὲ γυμνασμένον στόμα·
καὶ πνευστιῶν κατέπινεν, ἐρρόφα καὶ ἐμάσσα,
κ' ἰδρωνε κ' ἠγωνίζετο, διότι σχεδὸν πᾶσα
ἢ τράπεζα ἀμείωτον παρίστα ἀφ' ὧνίαν,
αὐτὸς δὲ ὁ τρισάθλιος κοιλίαν εἶχε μίαν.

Ὅταν δ' ἀπηύδησε, καθὼς μετὰ σφαγὴν ἀγρίαν
τροπαιοφόρος μαχητῆς πετᾷ τὴν πανοπλίαν,
κατέβησε τὴν μάχαιραν καὶ, τὴν περόνην σείων,
καὶ βλέμμα περιέφερε, τρόπον τινὰ ἐμφαῖνον·
„Τί νὰ σᾶς κάμω! ἤξευρα τί πρέπει, πλὴν τοῦ τόπος!“
Τὸν Ἰώτα ἐγοήτευσεν τοῦ φίλου του ὁ τρόπος,
διὸ καὶ διὰ νεύματος εἰς τοὺς προσμειδιῶντας
ἐλάλει φίλους του, γελῶν καὶ ξύων τοὺς ὀδόντας.

Ὁ Ἀστακίδης, εἰς θυμὸν γαστέρος χωνευούσης,
ἀστεῖσμὸν ἀπηύθυνεν κατὰ τῆς ἀπρακτούσης
τοῦ Τράκα ἱλαρότητος, ἐκεῖνος δ' ὥς ἐκ τούτου
ἤρξατο τὸ βαλάντιον τοῦ νοεροῦ του πλούτου
νὰ ἀσωτεύῃ ζωηρῶς, καὶ τούτου βοηθεῖα
ἐκορυφώσῃ ἢ χαρὰ, φαιδρότης κ' εὐθυμία.
Καὶ τότε αἰφνης ἠλλαξεν ἢ ἔποψις ἢ πρώτη,
αὐτὴν δὲ διεδέχθησαν γέλως, φωναὶ καὶ κρότοι,
καὶ ἄσματα καὶ σκώμματα καὶ εὐστοχοὶ προπόσεις,
αἵτινες τῆς φαιδρότητος δευτέρα ἦσαν δόσις.
Δὲν περιγράφ' ἡ ἄδακρυς καὶ ἱλαρὰ μου Μοῦσα
ὅποσον εἶναι εὐχαρις νεότης εὐθυμοῦσα·
ποία ἀκτὶς μαγευτικὴ τὸ βλέμμα τῆς καλλύνει,
καὶ κόσμιον ἐρύθημα ἔς τὰς παρειάς τῆς χύνει·
ὅποιαν χάριν ἢ ζωὴ δανείζει εἰς τὸ πνεῦμα,

καὶ πόσον ῥέει ἄφρονον τοῦ λόγου τῆς τὸ ῥεῦμα.

Ὁ Ἰώτας καὶ οἱ φίλοι του ἦσαν αὐτῆς ὁ τύπος, αὐτῆς εἰκὼν καὶ ἀντιγραφὴ, λαλοῦσα πρωτοτύπως.

Ἄλλ' αἰφνης ὕφος σοβαρὸν ἀνέλαβ' ἡ μορφὴ του·
πληρώσας δὲ ποτήριον ἐξ οἴνου καμπανίτου,
προσεῖπε πανηγυρικῶς: „Προπίνω ἐκ καρδίας
„ὑπὲρ τῆς ἀφιλοκερδοῦς καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας,
„ἥς τὴν γενναίαν συνδρομὴν ζητῶ πρὸ παντὸς ἄλλου
„καὶ ἐπικαλοῦμαι σήμερον ὑπὲρ σκοποῦ μεγάλου.“

— „Οὐρρρά!!“ οἱ πέντε ἔκραξαν πανεύθυμοι συμπόται,
καὶ ἐξ ποτηρίων σύγκρουσις τρίγκ-τράγκ ἠκούσθη τότε.

Ὡς δ' ἀπερρόφησαν, „Παιδιά! ὁ Τράκας ἀνακράζει,
„στοίχημα βάλλω, πῶς ἐδῶ ὁ φίλος ἐτοιμάζει
„συνωμοσίαν μυστικὴν κατὰ τῶν καθεστώτων,
„καὶ θέλει εἰς τὰς φυλακὰς ἡμᾶς νὰ στείλῃ πρῶτον.“

— „Ἀφῆτε τοὺς ἀστεϊσμούς! εἰπ' ὁ Βρακιβελάδας·
„τὸν βλέπω μελαγχολικὸν σχεδὸν τρεῖς ἐβδομάδας
„καὶ κάτι τρέχει βέβαια!“ — „Τῶντι τρέχει κάτι!
„(ὁ Ἰώτας λέγει), καὶ αὐτὸ ὀλίγον μὲ ταραττει.
„Τῶντι τρέφω ἐν τῷ νῷ φρικτὴν συνωμοσίαν!
„ὅμως αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ καμμίαν ἐξουσίαν,
„διότι κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ συνώμοσα, διότι
„ἔχω σκοπὸν νὰ νυμφευθῶ! . . .“ Καθὼς ὁπότεν κρότοι
ἐγείρουν τὸν κοιμώμενον καὶ μὲ κραυγὴν ὀδύνης
ὥσάν ἐκ τάφου φάντασμα πηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης·
κινεῖται καὶ περιπατεῖ, ἀλλὰ εἰς ὕπνον ῥέπει,
ἔχ' ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ ποσῶς δὲν βλέπει·
τοιουτοτρόπως ἔμειναν καὶ οἱ τοῦ Ἰώτα φίλοι,
μόλις οἱ λόγοι ἔφυγον τὰ ῥόδινά του χεῖλη.

Ακίνητοι τὸν ἔβλεπον μετὰ πνοῆς παυούσης,
ὥς νὰ τοὺς ἀπελίδωσεν ἡ θεά τῆς Μεδούσης.
— „Ἐμέδυσες; ἐφώναξε πρῶτος ὁ Ἰράκας· βρέξε
„τὴν κεφαλὴν σου μὲ νερὸν καὶ εἰς τὴν κλίνην τρέξε!“
— „Λαμπρὰ ιδέα! ἔκραξε καὶ ὁ Κρασοπινάκας,
„ἀξία νὰ ἐγχαραχθῇ εἰς μαρμαρίνους πλάκας.
„φαντάσθητε τὸν Ἰώτα μας μὲ μίαν Madame Ἰώτα!
Ἐνῷ δ' ἂν ἔχη στρογγυλὰ ἡ νύμφη τὸν ἡρώτα·
— „Εἰς θέμα τόσον σοβαρὸν μὴ περιττολογῆτε!
„(ὁ Ἰώτας τοὺς διέκοψεν)· ἂν δ' ἀληθῶς ποθεῖτε
„τὸν φίλον σας εὐδαίμονα, καθεῖς ἅς μὴ διστάσῃ
„τὸ ζήτημα ὑπ' ἔποψιν γυμνὴν νὰ ἐξετάσῃ.“
— „Ναί! μάλιστα! ὑπὸ γυμνὴν! ἀνέκραξ' ὁμοφώνως.
τῶν πέντε φίλων ὁ χορὸς, μέγα γελῶν συγχρόνως.
„Καὶ μήπως ἐξετάζεται ἡ ὑπανδρεία ἄλλως,
„παρ' ὑπὸ ἔποψιν γυμνὴν;“ — „Δανθάνεσθε μεγάλως!
„εἶπεν ὁ Ἰράκας ζωηρῶς· καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀκόμη
„τὴν ἔποψιν διαφωνεῖ ἡ ἰδική μου γνώμη.“
— „Πλὴν, φίλοι, δέν σᾶς ἐννοῶ! (ὁ Ἰώτας εἶπε πάλιν)·
„ἐρρίψατε τὸ πνεῦμά μου εἰς ταραχώδη ζάλην.
„Εἶσθε κ' οἱ πέντε πρὸ πολλοῦ νομίζω νυμφευμένοι,
„καὶ, ἂν δέν σφάλλω, φαίνεσθε καταγοητευμένοι.
„Τοιούτους σᾶς νομίζουνσι τοῦλάχιστον οἱ ἄλλοι,
„καὶ εἶδα 'ς τῶν συζύγων σας τὸ βλέμμα καὶ τὰ κάλλη
„τὸ χάριεν μειδίαμα ἀκράτου εὐτυχίας.
„Λοιπὸν πῶς φαίνεσθε ἄπονοι ἐχθροὶ τῆς συζυγίας;
„πῶς ἀποτρέπετε ἐμὲ νὰ πράξω ὅ,τι πάντες
„ἐπράξατε, τὴν γνώμην σας καθόλου παραβάντες;
„Μήπως εἰς τὴν σεμνὴν καὶ σεῖς δέν θύετ' Ἀφροδίτην;

„ἢ μήπως καὶ μιμούμενοι τὸν πάλαι Συβαρίτην,
„τὸ σῦκον μ' ἐμποδίζετε ἀπλῶς νὰ δοκιμάσω,
„ὅπως τὴν βουλημίαν σας τὴν ἅπληστον χορτάσω;
„Ἐπειτα τί νὰ σᾶς εἰπῶ; πολὺν ἤσθ' ἔνδον κόρον
„νὰ γίνωμαι τὸ ἔρμαιον τῶν γυναικοεμπόρων,
„τῶν γραϊδίῳ ποῦ πωλοῦν τὴν ἀρετὴν ἐν σκότει,
„καὶ τῆς μισθίου καλλονῆς, πρὸς ἣν ὁ νοῦς τυφλώττει.
„Ἡσθάνθη ὅτι ἡθικὴν προδίδω καὶ ψρησκεῖαν,
„ἐὰν εἰς ἄδην, ὃν καλεῖ ὁ κόσμος κοινωνίαν,
„γίνωμαι πρόξενος ζωῆς εἰς ὅμοιά μου ὄντα,
„ἄνευ ὀνόματος, τιμῆς καὶ προστασίας ζῶντα,
„ἢ τὰ ὅποια κάποτε, μετ' εὐτυχῇ ἀπάτην,
„τραβῶ ὡς συναλλάγματα εἰς ἄλλου βλακὸς πλάτην.
„Ἡσθάνθη τέλος ἱερὰν ἀνάγκην τώρα πλέον
„μέ ἐν ἄγνόν μειδίαμα ἀγγελικῶν χειλέων,
„μ' ἐν φίλημα μεθυστικὸν ἀγάπης ἐγκαρδίου,
„εἰς ἀληθῆ παράδεισον νὰ πλανηθῶ τοῦ βίου!“
Εἶπε· καὶ συγκινήσεως πῦρ, ἐνδομύχως καῖον,
τὰς παρειάς του ἔβαψε μ' ἐρύθημα ὥραϊον.
Πλὴν ζωηραὶ τὸ ἔσβυσαν εὐθὺς χειροκροτήσεις,
μεθ' ἃς ἐφώνησ' ὁ γελῶν Κυπρίδης: „Νὰ μᾶς ζήσης!
„ὦ μετὰ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς σοφώτερε! ὦ ζῶσα
„τοῦ Ὑμεναίου ποίησις! ὦ τοῦ Σενέκα γλῶσσα!“
Καὶ τοῦτον πάλιν παρωδῶν ἀπὸ τινος γωνίας
ὁ Ἀστακίδης, ἔκραξε μετὰ φωνῆς ἀστείας:
„ὦ τερπνοκατασκεύαστοι ἀλλάντες τῆς Βερώνης!“
„ὦ χοιρομήριον ἡδύ! ὦ νέκταρ ποῦ φουσκόνεις!“
Τότε ἀντήχησε σφοδρὸς καὶ μανιώδης γέλως,
ὅστις ἀρχὴν μὲν ἔλαβε, ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος.

Ἐκάγχαζον δὲ μέ λυγμοὺς καὶ ἀνοιγμένον στόμα
οἱ ἔξ ἑταῖροι, ἔχοντες τοῦ ἀστακοῦ τὸ χρῶμα·
καὶ αἱ φωναί των, σύμμικτοι μέ πάταγον καὶ κτύπον,
ὡς Κανιβάλων ἰαχαὶ ἀντήχουν εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ πρῶτος, ὅστις ἔσβυσε τοῦ γέλωτος τὰς δᾶδας,
ἦτον ὁ πολυμήχανος ἀνὴρ Βρακιβελάδας,
ὅστις, λαβὼν αὐτόκλητος προέδρου χαρακτῆρα,
ἐξέτειν' ἐπιτακτικῶς τὴν δεξιάν του χεῖρα,
ἐνῶ μέ τὴν ἀριστεράν, ἐν εἶδει κωδωνίου,
διὰ μαχαίρας ἔκρουσε τὰ χεῖλη ποτηρίου.

„Σιγή! ἀνέκραξε, σιγή! ἀκούσατέ μου, φίλοι!“

Ὡς δ' ἔπαυσεν ὁ ᾄρυβος, προσέειπεν: „Ὁφείλει
„πᾶς, ὅστις φίλος λέγεται, τὸν φίλον νὰ λατρεύῃ,
„ἐν χρείαις νὰ τὸν βοηθῇ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύῃ.
„Μετὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ μόνη ἀγνή κι' ἀγία
„ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἢ ἄδολος φιλία,
„καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τρόπον
„ὥστε στραβὰ κουτσὰ πληροῖ τὰς χρείας τῶν ἀνδρώπων.
„Εἰν' ἀληθὲς πῶς σήμερον εἰς φίλων μυριάδας
„οὐδὲ κατ' ἴχνος ἀπαντᾷς Ὀρέστας καὶ Πυλάδας,
„καὶ ἡ πρὸς Δάμωνα στοργὴ τοῦ ἀγαθοῦ Φυντία
„μῦθος λογίζετ' ἄχαρις, καλὸς διὰ σχολεῖα·
„ἀλλὰ οὐχ ἦττον θεωρεῖ ὡς γνήσιόν του φίλον
„ὁ ὄνος τὴν ἀλώπεκα κι' ὁ αἴλουρος τὸν σκύλον.
„Λοιπὸν ἡμεῖς, ὁμήλικες καὶ φίλοι τοῦ κυρ Ἰώτα,
„ἂν ἀρνηθῶμεν εἰς αὐτὸν τὰ ἔξοχά μας φῶτα,
„λεγόμεθα ἐπίβουλοι· καὶ ἀπειρίαν στείραν
„ἐὰν δὲν βοηθήσωμεν μέ τὴν πολλήν μας πείραν,
„φαινόμεθα χαιρέκακοι, καὶ μάλιστα εἰς δέμα

„ἀντλοῦν τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ καὶ θορυβοῦν τὸ αἷμα.

„Ἐξ ἄλλου μέρους θεωρῶ τιμὴν μας ἐξαισίαν,

„πρὶν εἰς Ἀθήνας ἰδωμεν σοφῶν Ἀκαδημίαν,

„(ἀφοῦ δὰ καὶ πρὶν γεννηθῇ ἀπέθαν' ἡ Σιναία),

„ἡμεῖς εἰς ἐν συμπόσιον νὰ λύωμεν σπουδαῖα

„ζητήματα, τῶν γνώσεων εὐρύνοντες τὰς ῥύμας,

„πρὶν ξεμυτίσουν οἱ σοφοὶ ἀκαδημαῖκοί μας.“

„Ὅταν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον ἀκμαία

„καὶ γοητευτικὴ ἐμβῇ τοῦ γάμου ἡ ἰδέα,

„κ' ἐκεῖνος, ὅστις ἤξευρε τὴν τρίχα νὰ διχάσῃ,

„δύο γαδάρων ἄχυρα δέν ἔξεύρει νὰ μοιράσῃ·

„ὥς διὰ ῥάβδου μαγικῆς καθίστατ' αἰφνηδίως

„ὁ ζωηρὸς βλακκοειδὴς, ὁ νουνεχὴς γελοῖος.

„Καὶ μὴ ποσῶς ἐκπλήττεσθε! προέβλεψεν ἡ φύσις

„εἰς ὅλας τὰς ὀδυνηράς καὶ τρομεράς παθήσεις,

„τὴν λώβαν, φθίσιν καὶ λοιπάς, νὰ μᾶς ἀπομωραίνῃ,

„ὥστε ὁ πάσχων ἀπρακτεῖ ὥσάν νὰ ὑγιαίνῃ.

„Καὶ εἰς τοῦ γάμου τὴν δεινὴν ἀσθένειαν ἐπίσης

„ἐφάνη εὐεργετικὴ, διότι ὥς θελήσης

„κατ' ἔπιμον κοινωνικὸν τὸν γάμον σου νὰ κάμῃς,

„τὰς νοεράς σου παρευθὺς ἐξασθενεῖ δυνάμεις,

„ὥστ' ἀγνοῶν τὸν κίνδυνον καὶ χείρων τετραπόδων,

„κατὰ πετρῶν κρημνίζεσαι, ὥς ἐπὶ κλίνης ῥόδων.

„Τὴν πρὸς τὸν γάμον ἔρεξιν τὸ ποιητίζον πλῆθος

„μεγάλον τυφλεβδόμαδον ἀποκαλεῖ συνήθως·

„καὶ τυφλεβδόμαδον, θάρρῳ, θὰ εἶπη ὅτι πρέπει

„ἐπτάκις τις νὰ τυφλωθῇ καὶ πλέον νὰ μὴ βλέπῃ.

„Καὶ ὄντως· ἂν δέν τυφλωθῇ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά,

„ἀδύνατον ἐπὶ τῆς γῆς νὰ γίνῃ συζυγία.

„Νοσεῖ λοιπὸν ὁ φίλος μας, νοσεῖ βαρεῖαν νόσον,
„ζητεῖ ὁ νοῦς του βάλσαμον καὶ ἡ ψυχὴ του δρόσον·
„ἐσκέφθη δ' ὅτι βάλσαμον ὑπάρχει ἐν καὶ μόνον:
„Ἀφοῦ ὑπάρχομεν κ' οἱ ἔξ φίλοι στενοὶ πρὸ χρόνων,
„κ' οἱ πέντε ἐκ τῶν ἔξ ἡμῶν εἰν' ἑγγαμοί, προτείνω,
„(ἀλλ' εἰς τὴν ἑγκρισιν ὑμῶν τὴν πρότασιν ἀφίνω).
„καθεῖς μας νὰ διηγηθῇ τὸν γαμικόν του βίον,
„ἐγείρων τὴν τρισέβαστον αὐλαίαν τῶν οἰκείων·
„διότι εἶναι δυνατὸν ἐκ τούτου νὰ πηγάσῃ
„διδασκαλία τις φαιδρὰ τὴν νόσον νὰ δαμάσῃ.
„Ἄλλ' ἂν μετὰ τὰς ἀληθεῖς τῶν πέντε διηγήσεις,
„ἢ τοῦ νοσοῦντος γαμικὴ διατηρεῖται κλίσις·
„τότ', ἀδελφοί, τετέλεσται! ὁ φίλος μας ὁ τάλας
„ἐντὸς ὀλίγου θὰ ταφῇ εἰς νυμφικὰς ἀγκάλας.“
Οὕτως ἐλάλησ' ὁ σοφὸς συμπότης· πρὶν δ' ἀκόμα
ἡ τελευταία φράσις του ἐκπνεύσῃ εἰς τὸ στόμα,
ἐνθουσιώδης ἤχησεν ἐπιδοκιμασίᾳ.

— „Ζήτω ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ φιλοσοφία!“

ὁ Τράκας ἀνεβόησε καγχάσας, καὶ ἀσμένως
ἐκένωσαν τὰς κήλικας κ' οἱ ἔξ μέχρι πυθμένος.
Προσέειπεν δὲ σοβαρῶς: „Θαυμάζω σε, γεννάδα,
„Ἀρχιρῥαβῖνε τῶν Μουσῶν, σοφὲ Βρακιβελάδα!
„Ἰησουῖτου φυσικοῦ ὁ τίτλος σοὶ ἀνήκει,
„διότι εἶσαι πάντοτε ζῶσα πειθῶ καὶ νίκη.
„Τὰς ὁμοιοπαθητικὰς πιστεύων θεραπείας,
„τὴν συζυγίαν πολεμᾷς διὰ τῆς συζυγίας,
„καὶ ν' ἀποδείξῃς προσπαθεῖς, θάρρῳ, ἂν ὅχι ἄλλο,
„κἂν ὅτι ἀποκρούεται ὁ πάσσαλος πασσάλῳ.“
Καὶ πρὸς τὸν φίλον του στραφεὶς, φαιδρῶς ἐξεστηκότα,

„Εἰς' ἀσθενῆς τοῦ θανατᾶ, εἶπε, καλέ μου Ἰῶτα!
„Κι' ἀφοῦ τοιοῦτον ἐν σοφὸν κονσοῦλτον σέ κηρύττει
„Recipe! matrimonii pilulas quinque! ἦτοι
„ἐν φάρμακον ἡρωϊκόν! τῆς συνταγῆς δ' ὁ χάρτης
„διαλαμβάνει ἐνταῦτῳ τὸ fiat lege artis.
„ὥστε δὲν εἶναι κίνδυνος δι' ἀκρισίας λάθῃ,
„ἢ ἀπειρίαν τεχνικὴν ἢ ἡθικὴν νὰ πάθῃ“
— „Exequatur! ἔκραξεν ὁ κύρ Κρασσοπινάκας.
„καὶ ἄς ἀνοίξῃ τὴν σκηνὴν ὁ πνευματώδης Τράκας.“
— „Εὐγνωμονῶ, εἶπεν αὐτὸς, πλὴν κατὰ δυστυχίαν
„φίλου δὲν σφετερίζομαι ποτέ πρωτοβουλίαν.
„Τὸν λόγον ἔχει ὁ σοφὸς ἀνὴρ Βρακιβελάδας,
„ἀνάψας πρότερον ἡμῶν τὰς νυμφικὰς λαμπάδας,
„καὶ τοῦ φαρμάκου ἀληθῆς εὐρέτης. Ἐγὼ, φίλοι,
„θέλω ἀνοίξει τ' ἀψευδῇ συζυγικά μου χεῖλη
„ὁ πάντων ὕστατος· ἀλλὰ συμπροσκαλῶ τὸν Ἰῶτα
„νὰ γίνῃ ὅλος προσοχή, νὰ γίνῃ ὅλος ὦτα . . . “
— „Τότε λοιπὸν σιγήσατε! εἶπ' ὁ Βρακιβελάδας.
„θ' ἀναπολήσω φίλοι μου ἡμέρας ἀποφράδας
„καὶ περιστάσεις λυπηράς, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ
„νὰ καταστῶ εὐτράπελος ἵνα μὴ σᾶς λυπήσω.“
— Εἶπε κ' ἐκάθισ' ἱλαρῶς 'ς τῶν φίλων του πλησίον,
καὶ ἤρξατο ὡς ἔπεται τὸν γαμικὸν του βίον.